

30. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení – Jer 31,7-9

Přivedu je nazpět, slepí a kulhaví budou mezi nimi.

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtnout. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým provorozencem.“

Mezizpěv – Žl 126,1-2ab.2cd-3.4-5.6

Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.

Když Hospodin přiváděl siónské zajatce,
byli jsme jako ve snách.

Tehdy byla naše ústa plná smíchu
a náš jazyk plný jásotu.

Tehdy se říkalo mezi pohany:

„Velkou věc s nimi udělal Hospodin!“

Ano, velkou věc s námi udělal Hospodin,
naplnila nás radost.

Hospodine, změň náš osud,
jako se mění údolí na jihu země.

Kdo sejí v slzách,
žnout budou s jásotem.

Vycházejí s pláčem,
když nesou semeno k setí:
přijdou však s jásotem
a přinesou své snopy.

2. čtení – Žid 5,1-6

Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.

Čtení z listu Židům.

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti i za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybuujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Árón. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale (dal mu ji) ten, který mu řekl: `Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil', jak říká i na jiném místě: `Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova'.

Zpěv před evangeliem – 2 Tim 1,10b

Aleluja. Náš spasitel Ježíš Kristus zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjícího života v evangeliu. Aleluja.

Evangelium – Mk 10,46-52

Mistře, at' vidím!

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když (Ježíš) a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Bud' dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepec odpověděl: „Mistře, at' vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Homilie

Drazí bratří a sestry!

Když slepý přišel k Ježíšovi, Ježíš zeptal se: "Co chceš, abych pro tebe udělal?" Slepý muž odpověděl: "Mistře, ať vidím." Nevypadá to divně? Neměl by Ježíš bez ptaní vědět, co slepý chce?

Není to samozřejmé, že slepý chce vidět?

No, to není zřejmé. Nemocný člověk ne vždycky chce být zdravý. Postižený člověk ne vždycky chce být plně funkční. Může se to zdát divné, ale rozhlédněte se prosím pozorně po světě a pozorujte, a budete se mnou souhlasit. Vím to sám ze sebe – lékař mi říká, že mám denně chodit, pro mé zdraví, aspoň kilometr – a často nejdu! Otázka zní, chci být zdravý nebo ne? Ale ne o zdravých a nemocných očích, ne o zdraví a biologii, chci dnes mluvit. Chci se okamžitě pozvednout na úroveň duchovního chápání tohoto dnešního příběhu z evangelia. Mám na mysli duchovní zrak, vidění, porozumění, duchovní objevování, poznání. Zdá se mi, že velmi často nechceme ani vidět, ani dívat se a ani chápat. Bojíme se objevovat a poznávat neznámé věci. Možná se ve tmě necítíme vždy dobře, ale vlastně jsme si na to zvykli, naučili jsme se s tím žít a nechceme to měnit. Nechceme tyto oči příliš otevírat.

Myslím, že vím proč. Když otevřeme oči, můžeme vidět někoho, kdo potřebuje naši pomoc. No, a máme problém – když se do toho pustíme, ztrácíme čas a peníze. Pokud se neangažujeme, ztrácíme o sobě dobré mínění a jsme přece „dobří křesťané“. Je tedy lepší zavřít oči – získáme čas, ušetříme peníze a snáze se přesvědčíme o vlastní dobrotě.

Když otevřeme oči, můžeme vidět zlo, nespravedlnost a škodu. To vyžaduje náš hlas, abychom se postavili na něčí straně, vyžaduje odhodlání. A další problém, protože můžeme ztratit přátele, ztratit čas na nějaké války a můžeme se i zranit, a máme tak rádi „klid a pohodu“. Je tedy lepší zavřít oči a nerušit svůj klid.

Když otevřeme oči, můžeme vidět Boha, jak pro nás kreslí na tabuli svůj plán. A je tu problém, protože tento plán by se musel realizovat a my už jsme v tomto životě nějak organizováni, nastaveni, máme

už své plány a do jisté míry se i realizují. Nemáme rádi změny v našem životě, zvláště když ostatní na těchto změnách trvají. Proto je lepší neotevírat oči, abychom viděli jaké změny v nás Bůh chce provést.

Vidíme tedy, že volání „Mistře, ať vidím“ není tak samozřejmé. My takto nevoláme, nechceme vůbec vidět, nechceme otevírat oči. Se zavřenýma očima to možná je chudší, ale klidné. Zůstáváme tedy slepí, sedíme u cesty a žebráme. Život nám něco dává, je toho dost na přežití, ale příliš málo na to, abychom skutečně žili. Protože koneckonců jde o skutečný život, o pravdu. Pravda je někdy těžká, někdy náročná, ale takový je život. A tohle je ten nejlepší život. Nejčastěji však místo života volíme vegetaci. Místo cesty volíme příkopu a krajnici. Místo „turistiky“ a lezení na horu volíme raději gauč a bačkory.

Chtěl bych vás i sebe přesvědčit, abychom se odvážili otevřít oči. Ať se odvážíme vidět. Vidět, co nám Bůh chce ukázat. Přál bych si, abychom byli schopni vidět, vidět s Boží milostí, protože Bůh nám otevírá oči, abychom viděli potřebné, viděli ukřivděné a abychom věděli, co od nás Bůh konkrétně žádá. Přál bych si, abychom po tom křičeli, jako Bartimaios, abychom chtěli to vidět a byli připraveni i položit za to svůj život. Možná bychom místo všech modliteb a pobožností měli neustále a neustále volat, „Pane, abych viděl, Pane abych viděl“. I když ostatní zvolí slepotu, možnost strčit hlavu do písku, zakryje si oči rukama, protože to, co vidí, je tak hrozné, že je lepší to nevidět. My nebojme se volat: Pane, ať vidím! Amen.